

השבת של רבי נחמן מברסלב

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא ... וישימו עליה קטרת.

[לקוטי הלכות - פריה ודביה ב']

וזה בחינת פגם נדב ואביהוא שנכנסו למשכן להקטיר קטורת אשר לא צוה אותם, ואיתא שהפגם שלהם היה בגין דלא אינסיבו (בגלל שלא התחתנו), כי הם מגודל קדושתם העצומה לא רצו להוריד עצמן לקשר גם עולמות התחתונים.

וזה בחינת פגם דלא אינסיבו כנ"ל, ורצו ליכנס למשכן לפניו אל הקדושה, דהיינו לקשר עצמם לה' יתברך כראוי להם, אבל לא הורידו עצמן לקשר גם התחתונים להשם יתברך שזהו בחינת פגם דלא אינסיבו כנ"ל.

ועל כן היה הפגם שלהם בקטורת, שהקריבו קטורת שלא ברשות אשר לא צוה אותם. כי באמת קטורת גבוה מאד מאד כידוע, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש: סליקו דקרנא עד אין סוף, ובפרט קטורת שעולה למעלה למעלה בתכלית המעלה עד אין סוף, ואף על פי כן היה בא בתוך הקטורת חלבנה שריחה רע שמרמז על פושעי ישראל,

ובמצוה זו של קטורת הראה לנו השם יתברך ענין הנ"ל המבואר בדברי רבינו בכמה מקומות ובפרט במאמר הנ"ל, שדייקא מי שהוא קדוש ביותר וגבוה מאד מאד, כמו כן הוא יכול להוריד עצמו מאד מאד, להגביה אפילו התחתונים המונחים בשפל המדריגה ביותר, וזהו עיקר שלימות מעלתו הגבוהה, כי כשהוא רק למעלה למעלה ולא למטה אין זה שלימות וכו' וכנ"ל.

וזהו אנו רואין במצוה זו של קטורת שגבוה מאד, ומחמת גודל מעלתו וקדושתו של קטורת שעולה למעלה למעלה, מחמת זה דייקא היה בא בתוך הקטורת חלבנה שריחה רע להורות שאי אפשר לעלות למעלה למעלה כי אם כשיכולין לירד למטה למטה להעלות כל השוכני עפר לה' יתברך, כי קטורת מקשר כל העולמות לה' יתברך אפילו מדריגות התחתונות מאד בחינת חלבנה.

וזה עיקר מעלת הקטורת, ועל כן קטורת מטהר עולם העשיה כידוע, אף על פי שעליית הקטורת למעלה למעלה, אף על פי כן, אדרבה מחמת זה דייקא הוא מטהר עולם השפל הזה עולם העשיה וכנ"ל.

ועל כן אין שום דבר שיכניע את הקליפות כמו קטורת, כי קטורת מטהר כל המקומות מהקליפות אפילו הנמוכים מאד, ומעלה ומקשר הכל לה' יתברך, כי לגודל מעלתו יכול לירד אפילו למטה וכנ"ל.

ונדב ואביהוא שנכנסו להקטיר קטורת ולא אינסיבו, שרצו לעלות למעלה למעלה שזהו בחינת קטורת, אבל לא אינסיבו, שלא ירדו למטה לקשר גם כל העולמות התחתונים כנ"ל, ועל כן פגמו בהקטורת שהקריבו, כי עיקר שלימות הקטורת כשמקשרין הכל לה' יתברך אפילו הנמוכים מאד, וכשאין מקריבין קטורת בבחינה זו הוא פגום, והרי הוא כאלו חיסר חלבנה מהקטורת שאז בוודאי הקטורת פסול לגמרי, כמו כן כשאין מקשרין ומעלין כל המדריגות התחתונות לה' יתברך, אז אין יכולין ליכנס לפניו להקטיר קטורת וכנ"ל.

וזהו שנאמר לאהרן אחרי מות שני בניו הנ"ל: ואל יבא בכל עת אל הקודש כי אם ביום הכפורים על ידי הקורבנות והקטורת, וכל סדר העבודה של יום הכפורים.

כי ביום הכפורים אז הוא סליחת העוונות, ועיקר הכפרה על ידי הכהן הגדול על ידי עבודתו כמו שכתוב: וכפר על בני ישראל וכו'. ואז דייקא כשהוא מכפר על בני ישראל, ואז יכול להרים כל הפושעי ישראל כל המונחים במדריגה שפילה ונמוכה להרים כולם להשם יתברך, אז דייקא הוא יכול ליכנס לפני ולפנים, אבל בכל השנה אסור לו ליכנס לפני ולפנים כי אי אפשר ליכנס לפני ולפנים כי אם כשיכולין לקשר ולהעלות כל הנמוכים והשפלים אליו יתברך ולטהרם כולם מעוונות, אז דייקא יכולין לעלות למעלה וליכנס לפני ולפנים וכנ"ל.

ועל כן הכהן הגדול ביום הכפורים צריך שיהיה לו אשה כמו שאמר רז"ל, וכמו שכתוב: וכפר בעדו ובעד ביתו, זה בחינה הנ"ל, כי כשיש לו אשה, על ידי זה מקשר גם עולם התחתון לה' יתברך וכנ"ל, וזה עיקר עבודות יום הכפורים לקשר כל העולמות התחתונים אליו יתברך וכו' וכנ"ל.

סיפור

[כוכבי אור - מעשיות ומשלים]

מעשה שסיפר רבינו ז"ל. מעשה בעני אחד שהתפרנס עצמו מחפירת טיט למכור.

פעם אחת, חפר טיט ומצא במקום שחפר אבן טוב שהיתה שויו הון רב מאד, ולא ידע שויו; והלך לאומן שיאמיד אותה בשווי. וענה לו שאין בזה המדינה שיוכל לשלם שווי וצריך ליסע ללונדון לעיר המלוכה; אבל הוא היה עני ולא היה לו כסף ליסע. והלך ומכר כל אשר לו.

והלך מבית לבית בשביל הנדבות עד שהספיק לו ליסע עד הים ורצה לעלות על הספינה ולא היה לו מעות, והלך להקצין והראה לו המרגלית; ולקח אותו תכף הקצין על הספינה - בכבוד גדול - ואמר לו אתה בטוח גדול. ונתן לו חדר מיוחד ובכל התענוגים, כאחד מהנגידים הגדולים.

והחדר שלו היה לו חלון לתוך הים; והוא היה תמיד מתעלס ומשמח נפשו עם האבן טוב, ובפרט בעת האכילה שעל ידי השמחה והרחבת הלב טוב ורפואה שיתעכל המאכל בנקל.

ופעם אחת, ישב לאכול והאבן טוב היה מונח על השולחן להתעלס בו וישן. בינתיים, בא המשרת ולקח המפה והפירורים - ולא ידע מהאבן טוב - והשליך הכל לים.

וכשהקיץ מהשינה והבין כל זה, היה לו צער גדול, כמעט שיצא מהדעת. ומה יעשה! והקצין הוא גזלן שיהרוג אותו בעד מחיר נסיעת הספינה. על כן עשה את עצמו שמת, כאילו לא ידע.

ודרך הקצין היה בכל יום לדבר אתו איזה שעות, וכן בא ביום הזה והוא עשה אחד עצמו שמת, עד שלא הכיר בו שום שינוי. ואמר לו הקצין: הלא אני יודע שאתה חכם ויש לך לב, ואני רוצה לקנות תבואה הרבה למכור בלונדון, ואוכל להרוויח הרבה; ואני ירא שלא יאמרו שאני גונב מאוצר המלך. על כן יהיה הקניין על שמך ואני אשלם לך במיטב! והוטב בעיניו, ועשו כן.

תכף כשבאו ללונדון מת הקצין, ונשאר הכל אצל זה האיש, והיה כפל כפלים מהשוין של האבן טוב.

לכרון נצח מורינו ר' ישראל דב אודסר בן ר' אייזיק שלמה זצ"ל

וסיים רבינו ז"ל שאבן טוב לא היה שלו, והא ראייה שנאבד ממנו, והתבואה היתה שלו והא ראייה שנשאר אצלו. והוא הגיע לענין שלו רק על ידי שהתחזק להיות בשמחה וכו'.

צדיק

(מספר אוצר היראה - צדיק - ק"צ)

עיקר מה שרחוקים מהצדיק האמת - שיכול להמשיך ולקרב הכל לה' יתברך - העיקר הוא על ידי כח המכריח המפסיק; שהם בני אדם המונועים בדבוריהם ומעשיהם מלהתקרב אל האמת.

ועיקר כח המכריח והמפסיק, הוא על ידי גסות וגבהות, שמשם באים כל דבוריהם הרעים של המונועים, כמו שנאמר: **הדוברות על צדיק עתק בגאווה ובוז.**

ועל כן, כל מי שנכנס ארס דבריהם הרעים בלבו, ונתבלבל דעתו עד שאינו יודע האמת, אזי עיקר תקנתו שישפיל את עצמו כעפר באמת, ויזכור היטב שפלותו ופחיתות מדרגתו באמת, ואז בודאי יתגלה לו אור האמת בחסדי ה' יתברך.

כי יתבטל ממיילא הכח המכריח המפסיק שכל כחו על ידי גאות וגסות הרוח, ויתגבר הכח המושך שהוא בחינת שפלות וענוה. ועל ידי זה יזכה להיות נמשך במהירות גדול אל האמת לאמתו (הלכות חזקת מטלטלין - הלכה ד', אות ט').

עצות

(לקוטי עצות - מחלוקת ומריבה, כ"ז)

❖ מי שאוחז תאוותו ממחלוקות זוכה שיאמרו דבר הלכה משמו, ואזי הוא דר בשני עולמות וכאילו לא מת.

תפילה

(לקוטי תפילות א' - תפילה ק"ב)

אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיך סלה. רבונו של עולם, הצילני ממחלוקת, ועזרני שאזכה לאחוז תאוותי ממחלוקת, שלא יהיה לי שום תאוה להחזיק במחלוקת, חס ושלוש, רק תמיד אתחזק בכל עוז להשקיט הריב והמחלוקת, ולרדוף אחר השלוש תמיד באמת, עד שאזכה על-ידי-זה שיהיו אומרים דבר הלכה בשמי לאחר פטירתך מן העולם, ויהיו שפתותי דובבות בקבר. ואזכה לגור בשני העולמות ולא אמות לעולם, רק תמיד אהיה בכלל החיים באמת.

אכילה

(מספר אוצר היראה - אכילה - י"א)

יש צדיקים אמתיים שהם קדושים באמת, ושברו תאוות אכילה לגמרי, עד שאינם יכולים לאכול כי-אם מעט דמעט, וגם זה המעט שאוכלין הוא בקדושה נוראה, עד שכל מאכלם ומוזונם אינו מאכל ומוזון שהעולם נזונים ממנו, כי מאכלם הוא בחינת מן, שהוא **לחם אבירים**, מאכל מלאכים. ויכול האדם לזכות שיהיה כל מאכלו וסעודתו בבחינת לחם-הפנים.

ויש צדיקים שזכו שכל מאכלם אינו רק מהתנוצצות האותיות הקדושות שבאותו הדבר שאוכל ושותה. נמצא, שצדיקים כאלו אינם

אוכלים ושותים מאכל ומשקה של שאר בני-אדם כלל, רק אוכלין ושותין אותיות קדושות וכו'.

אך צריכין לשמור את עצמו מאד, כי יש צבועים ושקרנים המתדמין עצמן כקוף בפני אדם, ומרגילין עצמן לאכול מעט מחמת גדלות וגסות הרוח, כדי להתכבד ולהתייקר על-ידי-זה, מחמת שרואין שזה הדבר חשוב עכשיו, וסוברין שבשביל זה יקבלו אותם לרבי ומנהיג, אף-על-פי שלא התחילו עדיין לשבור שום תאוה ומדה כלל, וגם תאוות אכילה לא התחילו לשבור כלל, רק ממעטים באכילה בשביל כבוד כנ"ל (הלכות תפלה, הלכה ד', אות ו').

מכתב

(מספר אפי הנחל ב' - מכתב רס"א)

... וכולנו כצאן תעינו בין דובים ואריות וחיות רעות רבים מאד, ונשלחנו למקומות הרחוקים מאד, ואנחנו הולכים והולכים מהקדושה ... וכולנו כצאן תעינו נעים ונדים ומטולטלים ונשלחנו למקומות הרחוקים מן הקדושה מאד, עד שהגענו ...

אבל נגד כל זה, חמל עלינו ה' יתברך, ועשה עמנו נפלאות ונסים גדולים ונוראים מאד, לבל נמות לעולם, ושלח לנו המנהיג האמת, הנחל נובע מקור חכמה, שלא היה עוד כמוהו מעולם להצילנו ולאמצנו על ידי התגלות התורות הנוראות שהמשיך לנו ממקום גבוה ועליון ונורא מאד וכו', שהם מעייני הישועה האמתיים, החדשים לגמרי, אשר כמוהם עדיין לא היה בעולם.

חיי מוהר"ן

(חיי מוהר"ן - ענין המחלקת שעליו - ת"ב)

... פעם אחת היו אנשי-שלומנו קובלים לפניו [לפני רבינו ז"ל], שקשה להם לסבול ענין המחלוקת והרדיפות וכו'; ענה ואמר להם: תאמינו לי, שיש בידי כח לעשות שלום עם כל העולם, שלא יהיה שום חולק עלי, אבל מה אעשה שיש מדרגות והיכלות כאלו שאי אפשר לבא אליהם רק על-ידי מחלוקת!!

והראיה, כי משה רבנו, עליו השלום, בודאי היה לו כח המושך, להמשיך את כל ישראל אליו, כדכתיב (שמות ל"ה): **ויקהל משה את כל עדת בני ישראל**, כי הוא היה הדעת של כלל ישראל, והיה בכחו להקהיל ולהמשיך את כולם אליו; ואף-על-פי-כן, מה כתיב (שם ל"ג): **והביטו אחרי משה**, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה מה שדרשו וכו' וכיוצא בזה עוד.

וכל זה, כי יש דברים כאלו, שאי אפשר לבוא אליהם רק על-ידי מחלוקת, שחולקין עליו וכו'. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין יז): **האי תגרא דמיא לבדקא דמיא**, שנאמר:

פטר מים ראשית מדון וכו', וכתוב (דברים כ): **כי האדם עץ השדה**. ועץ השדה (שקורין בימל) כל מה ששופכין מים סביבו ביותר, הוא גדל ביותר.

120 אלים

עלונים: 056-741701 / 067-587032
02-5829086
מכתבים: ת.ד. 27100 ירושלים 91270
שידוכי מצוה:
056-870043 (10:00-20:00)